

Arrest

nr. 124 515 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 25 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 26 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 17 december 2010 nrs. 53 354 en 53 355).

1.3. Verzoekers dienden op 24 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekers dienden op 9 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 5 november 2013 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Verzoekers werd hiervan op 7 november 2013 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : Z.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 juni 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 17 december 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 25 februari 2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan mevrouw , die verklaart te heten ,

naam : Z.(...)

voornaam : R.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het

Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 juni 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 17 december 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad betrokkene kwam het land binnen op 25 februari 2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

In uitvoering van artikel 7 eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet op dit punt niet over een discretionaire bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou de gemachtigde van de staatssecretaris, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan nieuwe bevelen ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontberen verzoekers bijgevolg elk belang bij hun vordering.

3.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

3.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gewezen op het feit dat de asielaanvragen van verzoekers op 7 december 2010 werden afgesloten door middel van weigerings-arresten van de Raad (zie punt 1.2) en anderzijds dat verzoekers zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet aangezien zij op 25 februari 2010 het land binnenkwamen en nog steeds op het grondgebied verblijven. Verzoekers verwijzen in hun middel naar hun legale verblijfsituatie nadat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

ontvankelijk was verklaard, maar zij slagen er niet in de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissingen te ontkrachten. Bijgevolg beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris ingevolge de hierboven geciteerde bepalingen niet over een discretionaire bevoegdheid en was hij in beginsel verplicht de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten te verstrekken.

3.4. De Raad merkt echter op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad stelt echter vast dat verzoekers nergens in hun verzoekschrift een grief aanvoeren die gestoeld is op een hogere rechtsnorm en die gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting werd dit beaamd door de raadvrouw van de verzoekende partijen die bevestigde dat het verzoekschrift “*vrij summier*” is.

3.5. Artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Aangezien er te dezen sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris, kunnen verzoekers geen voordeel putten uit hun beroep. De gemachtigde van de staatssecretaris zou in de gegeven omstandigheden immers enkel een nieuw bevel kunnen afleveren aan verzoekers waardoor zij geen blijf geven van het rechtens vereiste belang.

De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN